

Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjunga

"TIESOS DRAUGAS ekstra"

Naujienlaiškis Nr. 155

*„Jei laikysitės mano mokslo, jūs iš tikro būsite mano mokiniai;
jūs pažinsite tiesą ir tiesa padarys jus laisvus.“ Jn 8,31-32*

Tiesos Draugas ekstra yra Lietuvos evangelikų baptistų bendruomenių sąjungos leidinys, platinamas elektroniniu paštu, skirtas apžvelgti mūsų bendrijos įvykius, naujienas, spausdinti aktualius straipsnius bei esė.

Šiame numeryje:

- **Straipsnis.** Atidus požiūris į Dievą
- **Eilėraštis.** O Sekminių Vėjau, pūski
- **Komentaras.** Mintys apie Kūrėją
- **Ką rašė TD prieš 93 metus**
- **Pamąstymas.** Kodėl bažnyčiose tiek daug veidmainių
- **Pro memoriam**
- **Gerų minčių trupiniai**

Atidus požiūris į Dievą

Visi yra nusidėję...

Rom 3, 23

Tau vienam nusidėjau...

Ps 51, 4

Šiose Biblijos eilutėse paskelbtas žmogui nepalankus Dievo nuosprendis mažai ką reiškia kultūroje, kuri šaiposi iš nuodėmės ir priima ją lyg dorybę. Mūsų kultūra blōga vadina geru, o gera – blogu; tamsą pakeičiame šviesa, o šviesą – tamsa! Jeigu norime pasipriešinti šiai tendencijai, turime skelbti taip, kad atskleistume žmonėms jų nuodėmės sunkumą. Tai pasieksime tiesiog mokydami ne tik biblinio požiūrio į žmogų, bet ir biblinio požiūrio į Dievą. Kad suvoktų šlykščią daromos nuodėmės prigimtį, žmonės privalo suprasti Šventajame Rašte aukštinamą požiūrį į Tą, kuriam jie nusideda. Jeigu net išūliausias ir labiausiai užkietėjęs bedievis nors truputėlį suvoktų, kas yra Dievas, jis bematant parkluptų nuo savo nuodėmės svorio.

Kai šiuolaikinėje kultūroje kalbama apie nuodėmę (jeigu tik iš viso kalbama), dažniausiai tai būna nuodėmė žmogui, nuodėmė visuomenei ar net gamtai, tačiau itin retai reiškiamas susirūpinimas, kad visų pirma yra nusidedama Dievui. O Šventajame Rašte į bet kokią nuodėmę pirmiausia ir itin rimtai žiūrima kaip į nuodėmę Dievui. Karalius Dovydas pamynė savo pavaldinių pasitikėjimą, svetimavo ir net suorganizavo nekalto vyro nužudymą, bet, kai po pranašo Natano priekaištų puolė atgailauti, jis sušuko, išpažindamas Dievui: „*Tau vienam nusidėjau ir padariau pikta Tavo akyse.*“ Šioje eilutėje išsakytos dvi svarbios tiesos. Pirmą, nors nusidėti galime kitiems žmonėms ir net kūriniui, bet kuri nuodėmė visų pirma yra nuodėmė Dievui. Antra, nuodėmė yra šlykšti ne tik dėl to, kad gali pražudyti kitus žmones ar kūrinių, bet pirmiausiai ir ypač dėl to, kad tai nusikaltimas, padarytas be galo šlovingam Dievui, kuris vertas tobuliausios savo kūrinių meilės, atsidavimo ir paklusnumo. Todėl, kuo geriau žmogus suvoks Dievą, kuriam nusidėjo, šlovę ir aukščiausią valdžią, tuo geriau supras ir siaubingą savo nuodėmės prigimtį. Jeigu iš tiesų nors kiek pažintų Dievą, žmonės net menkiausią Jo įstatymo pažeidimą suvoktų kaip didžiausią nusikaltimą. O nepažindami Dievą, jie į nuodėmę žiūri atsainiai, nesusimąstydami apie jos pasekmes.

Vienas pamatinių krikščioniško tikėjimo principų yra toks: norint teisingai vertinti tikrovę, būtina deramai pažinti Dievą. Klaidingas požiūris į Dievą galiausiai baigiasi klaidingu visa ko kito supratimu. Tai ypač pasakytina apie nuodėmę. 50-oje psalmėje Dievas bara Izraelio tautą dėl to, kad ši pamiršo svarbiausias tiesas apie Jo charakterį ir jų nebesilaiko. Izraelitai ėmė manyti, kad Jis toks pat, kaip ir jie: abejingas neteisumui ir niekaip į jį nereaguojantis. Klaidingas požiūris į Dievą lėmė klaidingą jų požiūrį į nuodėmę. Jie pamiršo bet kokius moralinius suvaržymus, be jokios baimės ar gėdos išklydo iš kelio. Maištingu elgesiu prisišaukė pražūtį. Jie pražuvo dėl pažinimo stokos. Kaip tik todėl pranašas Jeremijas skelbė, kad tikras Dievo pažinimas yra vertingesnis už bet kokius kitus nuopelnus, dorybes ar palaiminimus:

„Taip sako VIEŠPATS: „Išmintingasis tenesigiria savo išmintimi, stiprusis – savo stiprybe, o turtingasis – savo turtais. Kas nori girtis, tegul giriasi, kad supranta ir pažįsta mane, kad Aš – Viešpats, kuris vykdau malonę, teismą ir teisingumą žemėje, nes tai man patinka, – sako VIEŠPATS.“ (Jer 9,22-24)

Nė kiek neperdėčiau pastebėdamas, kad Dievo savybės yra visiškai nežinomos daugybei netikinčiųjų ir net tikinčiųjų. Galbūt žmonės laikosi tam tikrų, bemaž biblinių pažiūrų į Dievą tam tikruose dalykuose, tačiau didžioji dauguma visiškai neteisingai vertina nuodėmę ir Dievo požiūrį į ją. Žmonėms patinka daug kalbėti apie Dievo meilę, gailestingumą ir malonę, tačiau jie įtartinau nutyli apie Jo šventumą, teisumą ir visavaldystę. Todėl daugelio jų požiūris į Dievą yra paviršutiniškas ir jie nesuvokia tikrosios savo nuodėmės prigimties.

Skelbdami Evangeliją, mes privalome parodyti nuodėmės nuodėmingumą, visur skleisti tikrąjį Dievo pažinimą. Privalome skelbti visas Šventajame Rašte apreikštas Jo savybes, o ypač tas, kurios nelabai patinka ir nėra priimtinos kūniškiems žmonėms: Dievo viršenybę, visavaldystę, šventumą, teisumą ir meilę.

Mes turime nepamiršti, kad gyvename iškrypusiame amžiuje, kuriame žmogus yra tapęs visų dalykų matu, ir likti budrus. Netikintis humanistas žiūri žemyn ir įsivaizduoja, kad stovi ant aukščiausios evoliucijos pakopos. O kai žvelgia į viršų, ten nieko nemato. Taigi jis – pats sau viešpats, savo likimo kalvis, taisyklių kūrėjas, planetos prižiūrėtojas. Manydamas, kad nėra nieko, ką reiktų laikyti viršesniu už save, gyvena apsigavęs, nesuvokdamas, kad geriausiu atveju yra tik žmogus, kurio kvėpavimas šnervėse, pilnas tuštybės, lauko žolė, išnykstanti nuo vėjo pūstelėjimo, trumpam pasirodantis garas.

Ne ką geresnis už savo bičiulį pasaulietį yra ir religingas humanistas, nors vilki Evangelijos apdarą. Tiesiog pribloškia pernelyg didelis jo susireikšminimas, kurį tik sustiprina šiuolaikinės gebėjimų ugdymo ir savirealizacijos psichologijos įtakos.

Ši humanistinė šiuolaikinės krikščionybės tendencija daro pražūtingą poveikį Evangelijai, kurią mes skelbiame pasauliui. Paviršutiniškas požiūris į Dievą, kuris išryškėja mūsų pamoksluose (nors neturėtų), dar labiau skatina eretišką, perdėtą klausytojų savęs vertinimą, neįkvepia Viešpaties baimės, troškimo Jį pažinti asmeniškai ar patirti didžiausią gėrį bei lūkesčių išsipildymą aukštinant Jo šlovę.

Tad ką gi šioje sumaištyje mums daryti? Kursas, kurio turime laikytis, yra paprastas, tačiau nenukrypti nuo jo bus nelengva. Turime be kompromisų atskleisti Dievo savybes – tokias, kokios aprašytos Šventajame Rašte: nepagražintas, nekoreguotas ir nesusvelnintas šio amžiaus humanistinių filosofijų.

Ištrauka iš Paul Washer knygos „Evangelijos jėga ir žinia“, kurią 2017 m. išleido REFORMATŲ LITERATŪROS CENTRAS. Esame nuoširdžiai dėkingi už leidimą išspausdinti šios knygos ištrauką TD numeryje.

O Sekminių Vėjau, pūski

O Sekminių Vėjau, pūski
per išgelbėtų gretas
ir gyvybės gūsiams plūski,
atgaivindamas jėgas.
Surinkimą aplankyki
savo dievišku dvelksmu,
jį kaip kluoną išvalyki
nuo pasaulio šio pelų.

O Šventa Ugnie Sekminių,
krisk ant aukuro širdžių,
kad jos, pilnos džiaugsmo gryo,
degtų žiburiu skaisčiu.
O Dvasia Taikos, ateiki
ten, kur valdo sumaištis,
Artumu savu paveiki
protą, valią ir mintis.

O Šventa Dvasia galinga,
meilę tiesai atgaivink,
kelk švieson, kas apgaulinga,
kas netikra – sunaikink.
Liekis gydančiu aliejum
ant žaizdų ir sopulių.
O Šviesos Dvasia, Guodėja,
laukiam Tavo spindulių!

*Lietuviškas tekstas
Dorotėjos Inkenaitės (1908-1975)*

Mintys apie Kūrėją

„Pradžioje Dievas sukūrė dangų ir žemę.“ (Pradžios 1, 1)

Vis daugiau mokslininkų ir pedagogų pasaulyje gilinasi į pasakojimą apie sukūrimą, užrašytą pirmoje Biblijos knygoje, ypatingą dėmesį skirdami paprastai, bet galingai tiesai, skelbiančiai, kad „pradžioje Dievas sukūrė dangų ir žemę“. Klausimas „Evoliucija ar sukūrimas?“ tampa kur kas aiškesnis, perfrazuotas į „Atsitiktinumas ar tikslingas sukūrimas?“. Seras Fredas Hoilas, Kembridžo universiteto astronomijos profesorius, rašo: „Tikimybė, kad aukštesnės gyvybės formos galėjo išsivystyti būtent taip [per evoliuciją], tokia pati, kaip tikimybė, kad viesuli praūžus per sąvartyną iš atsitiktinai jame besimėtančių dalių savaime susirinktų lėktuvas Boeing 747.“ Paskui jis tęsia: „Tikimybė, kad gyvybė susiformavo iš negyvos materijos, yra vienas iš 1 040 000 [...] t. y. pakankamai maža, kad palaidotų užmarštyje Darvino ir apskritai visą evoliucijos teoriją. Nebuvo jokios „pirmapradės sriubos“ nei šioje, nei jokioje kitoje planetoje. O jei gyvybės atsiradimas nebuvo atsitiktinis, vadinasi, jis yra tikslingai veikiančio, protingo Kūrėjo veiklos rezultatas.“

„Dievas... pakabina Žemę ant nieko“,
Jobo knyga 26,7

Net ir evoliucionistas Stivenas Hokingas, vienas labiausiai gerbiamų mokslininkų po Alberto Einšteino, pripažino: „Visata ir fizikos dėsniai, regis, pritaikyti specialiai mums. Jei bent viena iš keturiasdešimties fizikinių savybių būtų bent nežymiai kitokia, gyvybė, kokia mums žinoma, išvis negalėtų egzistuoti: arba atomai nebūtų stabilūs, arba jie nesijungtų į molekules, arba žvaigždės nesuformuotų sunkesnių elementų, arba pasaulis griūtų gyvybei nė nespėjus išsivystyti.“

Jei tiki Biblija, niekada dėl to neatsiprašinėk ir neik į kompromisą dėl tiesos, kuri skelbia: *„Pradžioje Dievas sukūrė dangų ir žemę.“*

Ar kada nors susimąstei, kad žmonės ieško gyvybės kitose planetose, bet bent jau kol kas neaptiko. Tokiame kontekste tikrai įstabu, kad mūsiškė planeta taip puikiai pritaikyta gyventi. Čia

patenkinami visi pagrindiniai poreikiai. Ar manai, kad tai tėra sutapimas? Anot Biblijos, ne. Joje Dievas sako: *„Aš sukūriau žemę, žmoniją sukūriau žemėje.“* (Izaijo 45, 12) Ar žinojai, kad jeigu Žemė būtų bent dešimt procentų didesnė ar dešimt procentų mažesnė, gyvybė būtų neįmanoma? Kad atstumas nuo Saulės – pats tas, kad nesudegtume ir nesusaltume, bet turėtume kaip tik tiek šviesos ir šilumos, kiek reikia? Jei būtume toliau nuo Saulės, sušaltume į ožio ragą, o jei arčiau – išlikti būtų neįmanoma.

Nepamirškime ir žemės ašies posvyrio, kuris yra 23 laipsniai, t. y. pats tas, kad Saulės spinduliai per metus pasiektų visus Žemės kampelius jai sukantis aplink Saulę. Jei to posvyrio nebūtų, ašigaliuose prisikaupytų daug ledo, o Žemės centras taip įkaistų, kad negalėtume tverti. Panašiai kaip naujagimio laukiantys tėvai su meile įrengia kambarį savo atžalai, taip ir Dievas paruošė Žemę specialiai mums gyventi.

Biblijoje skaitome: *„Taip kalba VIEŠPATS, kuris sukūrė dangų, Jis, Dievas, kuris paruošė ir padarė žemę, davė jai pradžią, Jis, kuris nesukūrė jos dykos, bet padarė gyvenamą...“* (Izaijo 45, 18). Štai kaip Dievas mumis rūpinasi!

Paimta iš BOB & DEBBY GASS Kasdieniai skaitiniai

Ką rašė „Tiesos draugas“ prieš 93 metus

Krikšto šventė

Liepos mėn. 24 d. keliavome su keliais broliais ir sesutėmis į Telšius, iš kur, dar pasiėmę kelis brolius ir sesutes, važiovome autobusu į Ylakius. Buvo graži kelionė per Žemaitijos kalnus ir slėnius. Giedojome linksmas giesmes Viešpaties garbei.

Ylakių naujuose maldos namuose tą dieną buvo lietuviška krikšto šventė. Latvių bendruomenės choras gražiai giedojo lietuviškas giesmes. Kalbėjo broliai Inkenas, Klumbys, Valys ir Gerikas. Aštuoni asmenys – keturi broliai ir keturios sesutės – paliudijo savo tikėjimą Viešpačiu. Septyni buvo iš Telšių apylinkės. Nepaisydami paniekinimų ir persekiojimų jie nori būti paklusnūs Viešpačiui. Vienas brolis baltais krikšto rūbais – mokytojas iš Tauragės – kalbėjo į susirinkusius liudydamas apie Kristaus meilės galybę.

Didelis pulkas lietuvių, latvių ir žydų klausėsi Dievo žodžio ir daugelis pirmą kartą savo gyvenime matė tikinčiųjų krikštą. Po krikšto susirinkome prie Viešpaties Vakarienės. Jautėme Jėzaus artybę. Vakare linksmai keliavome kiekvienas į savo vietą.

Viešpats tepadeda naujiesiems Ziono keleiviams ir telaimina jų gyvenimą.

Tiesos draugas“ 1932 m. Nr. 8-9

(Iš „Tiesos draugo“ rinkinio, kuris saugomas Lietuvos Knygų rūmų bibliotekoje)

Kodėl bažnyčiose tiek daug veidmainių?

Viename žurnale buvo paskelbti koledžų studentų apklausos rezultatai. Į klausimą: „Kas jums pirmiausia ateina į galvą, kai girdite žodį krikščionis?“ – pagrindinis atsakymas buvo: „Veidmainis.“ Deja, ši problema iškyla nuolat: „Jeigu Jėzus yra tiesa, kodėl tiek daug veidmainių, kurie vadina save krikščionimis?“

Mes visi bjaurimės veidmainyste. Visi žinome, kad kryžiaus karai, inkvizicija ir genocidas Kristaus vardu yra milžiniški iškraipymai to, kuo krikščionybei skirta būti. Prieš 180 metų Vokietijoje gyveno dievobaiminga žydų šeima. Jų gyvenimas sukosi žydų aplinkoje su jos papročiais. Bet kai šeima persikėlė į kitą Vokietijos dalį, tėvas, grįžęs vieną vakarą namo, pareiškė, kad šeima nebeturėtų lankyti žydų sinagogos, o turėtų eiti į liuteronų bažnyčią. Jauniausias sūnus buvo priblokštas ir paklausė tokio „perversmo“ priežasties. Tėvas paaiškino, kad dėl verslo kontaktų ir finansinių priežasčių būtų naudingiau lankyti liuteronų bažnyčią.

Jaunuolis pasipiktino, pasidarė nebesukalbamas ir kandus. Jis paliko Vokietiją ir išvyko į Angliją. Ten studijavo Britų Muziejuje ir parašė: „Religija yra opijus liaudžiai.“ Šiandien milijonai žmonių tiki jo ateistine filosofija. Jo vardas buvo Karlas Marksas.

Jeigu nepriimame veidmainystės, ar teisinga nepriimti ir krikščionybės? Ar nepasidarome riboti, jei atmetame Kristų dėl veidmainių? Ar tai ne tas pats, jei vieną kartą atsikandę neskanaus obuolio sakytume, jog visi obuoliai neskanūs?

Kad būtume teisingi ir nešališki vertindami krikščionybę, turime pažvelgti į jos pradininką Jėzų Kristų, koks Jis parodytas Jį mačiusių liudininkų aprašymuose Naujajame Testamente. Teisti Jėzų dėl kokio nors „krikščionio“, kuris negyvena taip, kaip Kristus mokė arba kaip Jis gyveno, yra ne tik negarbinga, bet ir beprasmiška.

Apaštalas Paulius peržvelgia savo gyvenimą ir rašo jaunajam Timotiejui: „*Tikras žodis ir vertas visiško pritarimo, jog Kristus Jėzus atėjo į pasaulį gelbėti nusidėjėlių, kurių pirmasis esu aš. Todėl ir buvo manęs pasigailėta, kad manyje pirmame Kristus Jėzus parodytų visą savo kantrybę, duodamas pavyzdį tiems, kurie Jį įtikės amžinajam gyvenimui.*“ (1 Tim 1,15-16) Čia nėra jokios užuominos į pasididžiavimą savo teisumu. Čia yra tik garbinimas Dievo, kuris išgelbsti apgailėtinus maištautojus ir yra kantrus su užsispyrusiais sukčiais. Veidmainystei ir paviršutiniškos moralės demonstravimui nėra vietos tokių žmonių gyvenime, kurie supranta savo pasibaisėtiną blogį ir Dievo meilės gilumą, parodytą vienatiniame Sūnuje, kuris buvo atsiųstas, kad jiems atleistų ir juos išgelbėtų.

Žmonės akivaizdžiai iškraipė Jėzų ir pasinaudojo Juo savo amoralumui pateisinti, bet Jėzus pats pasmerkia juos. Mes visi bandome paslėpti savo blogąsias puses arba norime suteikti joms padorią išvaizdą. Kai kurie net nueina taip toli, kad savo nuodėmingus kelius dangsto krikščionišku žargonu ir veikla.

Giliai savyje žinome, kad gyvename toli gražu ne taip, kaip turėtume. Niekas negali išvengti kaltinimo: „Veidmaini!“ – niekas, išskyrus Jėzų. Jis yra vienintelis, gyvenęs pagal Dievo standartus, vienintelis tobulai gyvenęs taip, kaip pats skelbė. Ir tiktai pasitikėdami Kristaus atliktu darbu galime išvengti bausmės už savo veidmainystę – atskyrimo nuo Dievo ir amžinos pražūties. Kai gyvename Kristaus meilės apsaugoti, tikrai esame laisvi, galime nusiimti kaukes ir būti sąžiningi, garbingi žmonės.

*Ištrauka iš Klifo Nektlo (Cliffe Knechtle) knygos „Duok man atsakymą“
Iš anglų kalbos išvertė Rūta Inkenaitė*

Pro memoriam

Šių metų birželio 4 d. grupė iš Ylakių ev. baptistų bendruomenės dalyvavo Šiauliuose atsisveikinimo vakare. Bendruomenės narys Algimantas Serafinavičius (1940.11.29 – 2025.05.31) po ilgos ligos buvo Viešpaties pašauktas į amžinybę. Laidotuvėse dalyvavo ir kitų evangeliškų bendruomenių tikintieji, liudydami dvasinę draugystę.

Nuoširdi užuojauta žmonai Inarai, su kuria velionis santuokoje praleido 50 metų, ir vaikams – Brigitai, Pauliui, Tomui.

*Laimingas, kas tikėjimu
vien gera čia pasės.
Mirtis jam bus laimėjimas,
jis Viešpatį regės.
(„Giesmių vainikas“, Nr. 257)*

„Tiesos Draugo“ redakcija

Gerų minčių trupiniai

Yra trejopai nusiteikusių žmonių: vieni tarnauja Dievui, Jį radę; kiti, Jo neradę, bando Jo ieškoti; treči gyvena neradę, bet Jo neieško. Pirmieji yra protingi ir laimingi, antrieji – nelaimingi, bet protingi. O tretieji yra kvaili ir nelaimingi.

Blezas Paskalis

Jei jūs neieškote nieko kito, tik Dievo valios, Jis visada jus pastatys į reikalingą vietą tinkamu laiku.

Smitas Vigelsvortas

Nuomonė, jog išteisintu ir palaimintu galima tapti ne tikėjimu, o per darbus, yra didžiulė kvailystė ir visiškas krikščioniško gyvenimo bei tikėjimo nesuvokimas.

Martinas Liuteris

Išvadai, kad Dievas egzistuoja, nereikia tikėjimo. Ateizmui reikia tikėjimo. Reikia tikėjimo, kad galėtum manyti, jog viskas atsiranda iš nieko. Kur kas racionaliau šioje vietoje atrodo manyti, kad viskas ateina iš Dievo.

Autorius nežinomas

Mūsų patirtis ir žmonijos istorijos puslapiai liudija, kad pragarą mes sugebame susikurti patys, o Jėzuje Dievas mums siūlo Dangų.

Autorius nežinomas

[Norėdami gauti "Tiesos Draugas Ekstra" naujienlaiškį, spauskite čia](#)

Lietuvos evangelikų baptistų
bendruomenių sąjunga

Valstybės pripažinta
krikščioniška bendrija

Kranto 2-oji g. 5,
45263 Kaunas

[tde\(at\)baptist.lt](mailto:tde(at)baptist.lt)
www.baptist.lt

Įmonės kodas 192077697
AB SEB Vilniaus Bankas
Banko kodas 70440
Sąskaitos Nr.
LT79 7044 0600 0415 1925